

skriver sig fra en klog, forretningsmæssig Udnyttelse af disse Fluktuationer, er utvivlsomt.

Hvad i øvrigt Sukkerbeskyttelsen angaar, er det kendt nok, at dette Tings Flertal med det ærede Medlem fra Kellestrup (N. P. Jensen) som Ordfører i Sukker-spørgsmaalet søgte at faa Beskyttelsen ned under det, som den blev ved den endelige Afgørelse i 1908, og jeg tror, at dette Tings Flertal ikke paa nogen Maade har forandret Standpunkt i denne Sag. Beskyttelsen er for raffineret Sukker lige op mod Grænsen af, hvad Brysseler-Konventionen tillader. Der har i nogen Tid været rejst Tvivl om, hvorvidt vi ikke vare over Grænsen paa Grund af et enkelt Forhold, nemlig den Skala, som blev fastslaaet ved Loven af 1908 for Beskatningen af Raa-sukker, som tilføres Raffinaderierne. Man har ment, at man der gik ud fra et noget for stort Spild, og at muligvis derfor Brysseler-Skattegrænsen derved, at Fabrikkerne ved de tekniske Fremskridt realisere bestandig mindre Spild, faktisk var overskreden. Det er overordentlig glædeligt, at det ved den sidste Brysseler-Konference er officielt konstateret, at vi ere under Grænsen, omend nær op imod den. Derfor vedtog Brysseler-Konferencen at hæve den Straffold, som tidligere var paalagt dansk Sukker. Men, som sagt, vi ere lige op mod Maksimumsgrænsen, og jeg finder det rigtigt i en Tid, hvor der spekuleres saa overordentlig stærkt i de nuværende overordentlig gunstige Konjunkturer for Sukkerproduktionen, at gøre opmærksom paa, at naar Toldrevisionsspørgsmaalet næste Gang foreligger — og det skal efter Revisionsbestemmelsen i Toldloven af 1908 være i hvert Tilfælde i 1916 —, vil det Spørgsmaal rejse sig, hvorvidt det ikke er forsvarligt at formindske den nuværende Beskyttelse noget.

Vi erkende alle i Rigsdagen — og denne Erkendelse deles fuldt ud af Regeringen —, at den danske Sukkerproduktion er en mægtig og betydningsfuld økonomisk Faktor her i Landet, og det er ingenlunde Meningen at slaa denne Produktion ned eller skade den i nogen væsentlig Grad. Det var ogsaa det Synspunkt, hvorudfra Lovgivningsmagten handlede i 1908. Nu er Forholdet det, at man ikke den Gang bevægede sig paa kendt Grund. Man gik nemlig over til et fuldstændig andet Beskatningsprincip, end man hidtil havde fulgt. Man havde hidtil fulgt Princippet om Beskatning efter Lysheds-

prøver efter de saakaldte Amsterdammers Standardprøver. Man gik nu over til en anden Beskatning, nemlig efter Sukkerindholdet udfundet ved Polarisation. Det er klart, at en saa radikal Forandring af hele Grundlaget for Beskatningen maatte medføre en overordentlig Usikkerhed, og at ingen maaske med Undtagelse af de allerkyndigste Fagmænd — og de varetog naturligvis deres egne Interesser, ikke Statskassens og Almenhedens, og det kan man ikke bebrejde dem — med nogenlunde Nøjagtighed kunde beregne, hvorledes den vilde virke. Det er derfor naturligt, at der i Rigsdagen som Helhed maatte raade en vis Følelse af, at man skulde være forsigtig, for at man ikke skulde komme til at slaa haardere end ønskeligt.

Man reducerede Beskyttelsen i 1908, og det glædede mig, netop fordi Udtalelsen faldt fra konservativ Side, at høre det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) erkende, at denne Nedsættelse havde givet sig Udslag i Prisen herhjemme i den siden da forløbne Tid og et ganske betydeligt Udslag endda. Nu har man siden den Tid haft nogle Aar og faar flere, inden Revisionen kommer til at foreligge, i hvilke vi kunne danne os en mere begrundet Mening, end man kunde have i 1908, om, hvorledes det nye Princip for Sukkerbeskatning virker, og derefter ville vi da komme til at tage vort Standpunkt. Efter min Opfattelse ville Bestræbelserne komme til at rette sig henimod nogen Nedsættelse af den nu bestaaende Beskyttelse, og jeg anser det for nyttigt at sige dette, for at man ikke i de Dispositioner, man træffer rundt omkring, skal gaa ud fra det nuværende Beskyttelsesforhold som noget, der i en meget lang Fremtid er givet og uforanderligt.

Der er vel neppe efter de forskellige Partiordføreres Udtalelser nogen Tvivl om, at Forslaget vil blive vedtaget her i Tinget, og det kan Regeringen, som allerede sagt, ikke indvende noget imod. Ogsaa jeg anser det for meget nyttigt, at man faar det socialdemokratiske Forslag til nærmere Undersøgelse og faar klarere og bestemtere at se, hvorledes man tænker sig Forholdet ordnet i Enkelthederne, og at man faar hele Tanken om Statens Overtagelse af denne vigtige Produktionsgren nærmere belyst. Det kunde maaske i hvert Fald indirekte blive til Nytte i den offentlige Debat om lignende Forhold i Fremtiden, og det er en Selvfølge, at Regeringen skal staa til Rede